

Îți amintești, poate. Prin ultimii ani ai comunismului, prin societățile est-europene oamenii simțeau că deloc nu e bine, simțeau o acută nevoie de libertate... de a exista uman, nevoia de căutare a fericirii. Oare situația actuală seamănă? Era vai-și-amar în timpurile de zvârcolire finală a comunismului... iar 1989 a adus un extraordinar val de speranță. Oamenii estului erau destul de decuplați de la realitatea lumii globale; ținută în lagărul acela jalnic, care avea și țări izolat-ermetic, erau atât de naivi încât își puneau doar întrebarea... cam în câți ani, 2 sau 5 vom depăși în bunăstare țările civilizate. A urmat o temperare... o deziluzie.. adică o trezire din iluzie... în perioada numită de tranziție... către economia de piață. Criză peste criză, dezastre sociale și personale claie peste grămadă... rare au fost excepțiile de la regulă. Undeva mai exista o speranță... că lasă... va fi bine după integrarea în NATO și Uniunea Europeană... vom fi liberi și vom trăi în prosperitate, e doar o chestiune de timp. Și unele lucruri chiar au început să meargă mai bine. Exact când am ajuns să avem impresia că va fi OK, a venit criza economico-financiară-transnațională și toate au ajuns iar în paragină. Problema este că acum nu există o viziune, un țel către care societatea să se îndrepte... de facto nu se vede nici o speranță... pentru mari mase de oameni, de la intelectuali la tineri. Au fost câteva povești-cu-frișcă aberate de analiști slăbuți-intelectual, care povesteau de criza în V sau W.... care nu va dura mult, câteva luni eventual. Iar oamenii au vrut să îi creadă, că doar vorbeau experții... fără contact cu realitatea.

La nivel global se adâncește ruptura dintre cei bogați și masele de oameni periferizați; unii au totul... bani, putere, pot să își permită orice, în schimb alții foarte-mulți au murit azi de foame și mâine urmează alți 30.000 care vor termina viața din lipsă de hrană. Ceva nu este bine. Până și la noi, în UE este sumbru în prea multe locuri. Dacă vezi cam ce nivel are șomajul prin Spania... mai ales în rândul tinerilor care nu au variante realiste de a exista uman, sau cum dorm pe stradă oameni în Atena, care este atmosfera în diverse centre de putere ale Europei de vest... pare destul de incredibil că așa ceva s-a putut întâmpla, deja. Oricum, ceea ce este clar este că la nivel de Europa avem o societate obosită, care încearcă să își găsească un fel de echilibru în aceste noi și incredibile condiții... devine evident până și pentru politicieni cu ochelari-de-cal că mecanismele birocratice europene, reglementările și tot mormanul de legislație nu face din Uniunea Europeană o entitate competitivă, modernă, care privește cu încredere în viitor... ci situația este de altă natură. Este nevoie de o nouă viziune, la fel cum pe la sfârșitul anilor 1980... comunismul nu mai reprezenta nici un fel de opțiune. Întrebarea este unde există oare resursele intelectuale creatoare, unde există acea capacitate umană care să dea un nou suflu viitorului european? Ceva care să fie sustenabil... nu doar stele galbene printre cai verzi pe fond albastru.

Politrucii iar se pregătesc de alegeri, iar vor inunda totul cu promisiunile lor de 2 lei. Câțiva oameni mai au chef de a toca toată ziua la televiziuni: deja au devenit și ei înregimentați în careva hidoșenie politică... dar marea masă din societate nu mai vrea să îi vadă. Am văzut

Scris de dr. Peter Lengyel
Joi, 27 Martie 2014 20:57 -

odată pe Facebook o caricatură, cu Palatul Administrativ al UE înconjurat de uriașe puhoai de oameni... cu drapelele lor: în palat oamenii sărbătoresc Premiul Nobel pentru Pace primit de UE, iar cei din exterior, de pe stradă, cei mulți blochează Europa că nu mai văd pe unde să o ia, cum să nu își piardă locuințele, cum să plătească rate la bancă, din ce vor plăti hrana copiilor. Atmosfera asta jalnică nu este doar în periferiile insalubre din Estul European, ci în zone cu democrații consolidate și vestitele și superbe economii de piață. Dacă te uiți la știri europene, nu există să nu vezi ceva protest pe undeva, unele mai pașnice, altele mai tensionate, mai violente. La o întâlnire a EPP din București, la 19 octombrie 2012, premierul Ungariei, Viktor Orbán a declarat ceva care nu mai poate fi contrazis: "Europa nu va mai fi niciodată așa cum a fost înainte de criză.... iar pe lângă deciziile corecte, comunitățile trebuie pregătite pentru schimbare. Criza economică nu poate fi tratată cu mecanisme care au dus la existența ei." Au trecut de atunci ani de zile, dar situația nu pare cu nimic mai OK, ci aspecte care puteau să fie privite ca temporare, acute, tind să se cronicizeze și să se adâncească. Cu timpul, oamenii cei mulți își dădeau seama că există tot felul de bariere nevăzute, diferențe culturale, de acces la informația relevantă, de apartenență la grupurile de interese-vestice-bogate care contează, de deținere a pârgurilor economico-financiare și legislative care poziționează pe ceilalți... pe cei mulți... în postura de bou care trage jugul. Nu este o mare plăcere să constăți că boul ești chiar tu. Atitudinea oamenilor față de criză devine dureroasă... când se ajunge la capătul puterilor, când banii nu ajung nicidecum de la o lună la alta și se adună datorii, facturi neplătite... în timp ce omul vede ifosele politicianilor-imbecili, tot felul de oieri cu Maybach și proaste cu poșete L. Vuitton, inculte & botoxate care iau decizii politice privind viitorul nostru... Desigur, oamenii devin nervoși, stresați, gata de a izbucni din orice glumă nevinovată. Cât poate asta să dureze? Ce poate să fie mai sumbru decât să vezi că orice ai face, tot acolo ești, la marginea supraviețuirii? Cu facturile claie peste grămadă, expus la tot felul de decizii politice idioate, taxe și impozite care vin în valuri peste tine... și parca în toată schema asta ești cel care contează cel mai puțin, tu, omul, europeanul.

Nu asta era promisiunea cu care au fost îndoctrinați foarte mulți oameni... sub presiunea reclamelor liberale, ale societății de consum, ale democrației și economiei de piață. Dacă îți amintești de lozincile comuniste și realitatea sumbră din viața oamenilor, ai senzația déjà vu când vezi marile sloganuri UE... în paralel cu situația socială periferizată a milioane de europeni. Pe la final de comunism exista măcar opțiunea capitalismului... dar acum pe la final de capitalism, care este oare opțiunea? Nimic nu este mai periculos decât omul care nu mai are ce pierde... iar numărul acestora este din ce în ce mai semnificativ. Masele mari de europeni periferizați, tinerii care nu văd opțiuni reale de a exista uman... frustrarea și stressul social care se acumulează, sunt extrem de favorabile dezvoltării unor mișcări radicale. Parcă au mai fost situații cu caracteristici similare, și nu a rămas piatră pe piatră. Este oare aptă societatea noastră postmodernă, hipertehnologizată, să evite contorsionări economico-socio-politice riscante?

Te poți întreba, oare ecologismul unde mai are loc într-un asemenea mediu socio-politic? Pe cine poate să mai intereseze viitorul mai îndepărtat, sau aspectele mai generale, natura & etica, atunci când există probleme majore de supraviețuire a individului în momentul actual? Paradigma aceea a dezvoltării durabile unde mai este în situația asta? Fără ca realitatea să devină jalnică, nu prea există deschidere pentru idei noi... așa că dezastrul economico-socio-politic aflat în derulare în mari zone ale societății europene oferă și șanse pentru ceva nou, altfel, și... sustenabil. O societate funcțională are nevoie de o economie puternică, iar asta poate persista doar dacă există resursele care să o susțină: resurse naturale, tehnologie, oameni performanți capabili de a ține lucrurile în funcțiune. Fără o reglementare a ratei de utilizare a resurselor, dacă ele sunt jefuite de velociraptorii care au interesul să apuce cât mai mult și să fugă, în nemăsurata lor hrăpăreție și indiferență la consecințe... doamne-ferește ce se întâmplă la momentul când resursele naturale sunt subminate-epuizate! La baza reglementărilor guvernamentale trebuie să stea o bună capacitate de înțelegere ecologică, aptă să stabilească limitele exploatabilității resurselor, care să nu riște subminarea sistemului de suport reprezentat de ecosistemele funcționale la nivel de peisaj. În măsura în care nu există aceste abordări de promovare și implementare a măsurilor de sustenabilitate ecologică... evident că se ajunge la non-sustenabilitate... Ecologismul defensiv care protejează "ceva natură" în fața agresiunii, distrugerii, poluării etc... este un eșec... pierderile sunt mult mai multe decât reușitele, iar degradarea este continuă... eventual frânată oarecum de eforturile ecologiștilor. Este nevoie de un ecologism ofensiv, care să arate cât de aberant și distrugător este modul în care acționează corporațiile și politicienii susținuți de aceste structuri... acțiuni care subminează până și viitorul uman. Subminarea viitorului societății noastre europene, cât de dur sună asta? Deja am ajuns acolo, iar primele efecte sociale, economice, politice sunt extraordinare. Te întrebi, ce au de zis elitele intelectuale ale ecologismului... au ele ceva de zis, sau sunt încremenite în proiecte ale trecutului, cu "salvarea unor specii rare din ceva arie protejată" și "astuparea găurii de ozon"... Falimentarele ideologii ale liberalismului-capitalist, marxism-socialismului, fascismului-naționalist, în principiu ar putea să fie urmate de ceva ce să dea speranțe noi, ecologismul-umanist. Dar, din câte pare, nu prea se manifestă entitățile intelectuale apte să creeze sistemul ideatic și să îl pună în dezbateră publică reală, să îl promoveze, să coaguleze forțe care să îl pună în aplicare. Cei de pe la vârfurile mișcărilor ecologice sunt mult prea implicați în abordări cu specii și ecosisteme, se zbat cu mizerabile proiecte hiper-ultra-birocratice, detalii care nu prea prezintă relevanță pentru alte elite, și nici atât nu sunt pe înțelesul oamenilor cei mulți... cel puțin nu în așa măsură încât aceștia să poată să facă ceva concret pentru ecologism & sustenabilitate. Constați că avem o societate obosită, în care până și opțiunile teoretice care ar putea să reprezinte o speranță pentru viitor (ecologism & sustenabilitate)... au de facto o evidentă lipsă de vigurozitate... și semne clare de oboseală. Nu poate să persiste mult o astfel de stare de criză societală și demobilizarea intelectuală în privința marilor subiecte ale sustenabilității. Destul de probabil, poate evident, va urma un fel de revigorare care să dea speranțe.

Ecologism în Societatea Obosită (autor dr. Peter Lengyel)

Scris de dr. Peter Lengyel
Joi, 27 Martie 2014 20:57 -

SURSA:

[Dr. Peter Lengyel Blog](#)